СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLII. Ч. 282. Джерзи Сіти, Н. Дж., понеділок, 3 грудня, 1934. VOL. XLII. No. 282. Jersey City, N. J., Monday, December 3, 1934. THREE CENTS.

УРЯД ПОЗИВАЄ ЗА ВИКОНАННЯ РОБІТНИЧОГО ПАРАГРАФУ

БОФАЛО (Ню Йорк). — Довге непорозуміння між федеральним урядом і інжинірським підприємством Гавда за признання юнії на основі параграфу 7А закона про відбудову краю довело нарешті уряд на судову дорогу. Федеральний уряд зажадав від суду видання „інджонкшена", себто приказу, говорити за умови в фабриці з представниками більшости робітників, себто з юнією, незалежною від підприємства.

Справа звертає загальну увагу, бо це властиво перший процес за конституційну правність робітничого уступу закона про „Найру".

ПОКІНЧИЛИ ПАТЕРСОНСЬКИЙ СТРАЙК?

ПАТЕРСОН (Ню Джерзі). — Представники власників фабрик до фарбування шовків та представники юнії робітників уже порозумілися щодо нового контракту. У цей спосіб покінчиться страйк 25,000 робітників.

Контракт іще має бути потверджений робітниками.

На основі контракту робітники мають працювати 36 годин на тиждень, по 66 центів на годину. Досі вони працювали по 44 години на тиждень, та брали заплату по 57 і пів цента на годину. Контракт має обовязувати два роки.

КАМПАНІЯ УРЯДУ ПРОТИ БУТЛЕҐЕРСТВА ВЕДЕТЬСЯ ДАЛІ.

НЮАРК (Ню Джерзі). — Розсліди стейтового комісаря для контролі алькольних напитків показують, що більше як половина всіх напитків, продаваних у цьому стейті походить з безправної торговлі.

Через те, що конґрес не ухвалив досить фондів на оплату агентів, що мають вишукувати бутлеґерів, багато агентів не бере заплати. Як можна догадатися, багато з них живе з хабарництва.

З БОРОТЬБИ МІЖ ДЕРЖАВОЮ И ЦЕРКВОЮ В МЕКСИКУ.

МЕКСИКО. — Дня 30 листопада відбулася в столиці Мексика інавґурація нового президента Мексика. Став ним тепер генерал Лясаро Карденас. Має він 39 літ, та має урядувати 6 літ.

У своїй промові президент обіцяв дбати за робітників і Індіянів, що, мовляв, становлять більшість населення. Індіянські делеґації на інавґурацію домагались отворення назад 25,000 сільських шкіл для Індіянів. Новий президент говорив, що він поступатиме згідно з ґрограмою „національної революційної партії".

Тимчасом у Злучених Державах робить деякий поступ рух за бойкот мексиканських товарів, который почала група католиків для протесту проти наступу мексиканської держави на католицьких священиків. Католицька газета „Теблет", що почала бойкотовий рух, оповіщає, що одна велика департаментова крамниця в Ню Йорку вже заявила, що не буде купувати з Мексика ніяких товарів. Ґазета подає також, що редакція жидівської ґазети „Джуіш Еґземинер" теж обіцяла попирати бойкот.

РАДИКАЛЬНИЙ ЗВОРОТ У СЛІДСТВІ ЗА ПОЖАР „МОРО КЕСЛ".

НЮ ЙОРК. — На приказ федерального уряду арештовано в пятницю Виляма Ф. Вормса, заступника капітана, та Ебене Стар Абота, головного машиніста корабля „Моро Кесл", що погорів кілька тижнів тому при побережу Атлянтійського океану.

Уряд закидає обом офіцирам корабля кримінальне недбальство. Їм грозить кара вязниці до 10 літ. Суд установив кавцію на них на 10,000 долярів.

ЗАТОНУВ КОРАБЕЛЬ.

ШІКАҐО. — На озері Мишиґен затонув у пятницю вантажний корабель „Ґенрі В. Корт", що віз ладунок залізної руди. Не відомо, що сталося з залогою корабля, що мала 25 люда.

КОНҐРЕСОВЕ СЛІДСТВО ЗА ФАШИЗМ В АМЕРИЦІ.

НЮ ЙОРК. — У домі Адвокатської Палати відбувалося в пятницю перед конґресовим комітетом дальше переслухання в справі фашистівських рухів у Злучених Державах.

Між іншими як свідок ставав Джозеф Ґілі, редактор ірляндської ґазети „Ґілі'с Айриш Віклі". Свідок заявив бундючно, що він не тільки прихильник фашизму в Америці, але й що він самий є американським Ґітлером. Він казав, що має призні зносини з націстичною німецькою орґанізацією в Америці, що його ґазета дістає від неї оголошення, але не має від неї іншої фінансової допомоги. Він виразно признавався до антисемітизму та визивав конґресмена Дикстейна на кулачний бій на коридорі. Він говорив, що серед американських жовнірів 90 процентів стоять за фашизм та за війну проти Жидів в Америці. Хвалився, що він самий посилає своїх агентів ставати членами комуністичної партії, але не хотів подати їх імен.

ДО ЧЛЕНІВ І ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

Члени і відділи У. Н. Союза, які ще не дали свого замовлення на календарі на 1935 рік, можуть це зробити ще до 10 грудня. Свобода надрукувала більше число примірників, ніж замовили відділи, і тому даємо нагоду членам, що хочуть мати календар на 1935 р. і, дадуть своє замовлення через свій відділ. Коли у відділі зголоситься не менше як 5 членів, то одержать календар по ціні 30 центів. Замовлення мусить бути потверджене урядом відділу і печаткою.

АДМ. „СВОБОДИ".

ЗА ОБРАЗУ ПОЛЬСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

Дмитра Онищука з Петрилова засудив станиславівський суд на 6 місяців вязниці за те, що образив у читальні польську державу.

ЗЛОВЖИВАННЯ ПРИ ВІЙСЬКУ.

Перед військовим судом у Познані розпочався процес з приводу великих зловживань на шкоду 58 п. піхоти, доконаних у роках 1930—33. На лаві обвинувачених засіли капітан М. Скібінський, матеріяловий старшина цього полку, майор Мих. Камйонка і сержант Б. Дуткевич, що управляв магазинами.

НУЖДА ЛЮҐДУНСЬКИХ ТКАЧІВ.

Поширення штучного шовку тяжко відбилося на славнім шовковім промислі в Люґдуні й околиці (Франція). Замовлення на вироби зі справжнього шовку впали на 70 проц., отже багато сільських ткалень шовку втратили заняття, а їх власники продають за безцін свої варстати і втікають до міст. Та й по містах фабриканти шовкових виробів можуть займати ледви 35 проц. давнішнього числа ткачів. Тому люґдунські ткачі звернулися з проханням до французького уряду, щоби поробив старання для ратування „діяманту в промисловій короні Франції" (так називають шовківницький промисл у Франції).

ПЕРЕБУДОВУЮТЬ.

Дня 9-го вересня ц. р. отворили у Львові „нову комунікаційну артерію при вул. Полтвяній". Була музика, квіти і промови. Та вже за місяць ту „артерію" стали знову перебудовувати, бо виявилося, що забули про газові проводи і лямпи. Отже перебудовують...

ТАЙНА ФАБРИКА ДРІЖДЖІВ У РАВІ РУСЬКІЙ.

В забудуваннях Рифки Фінґерової в Раві Руській функціонарі скарбової контролі знайшли повне уладження тайної фабрики дріжджів. Були там не тільки всі потрібні до виробу дріжджів машини і сировець, але теж податкові опаски. Слідство виявило, що Фінґерова вела тайну фабрику дріжджів уже 10 літ і спричинила для держави великі втрати, бо послугувалася фальшованими податковими опасками. В руки скарбових властей дістався теж список відборців дріжджів. Проти них повели слідство.

СМЕРТЬ ПІД ҐІЛЬОТИНОЮ.

В Ліль (Франція) згинув під ґільотиною Поляк Людвік Ґаль, який знасилував і вбив малолітню Яніну Осиік. Це вже третій смертний присуд у Ліль у цьому році.

БОЛЬШЕВИКИ МОЛЯТЬСЯ ЗА БАРТУ.

В Москві, в одній з тамошніх церков, призначеній для французької амбасади, відбудеться поминальне богослуження за міністра Барту. Це перше богослуження, про яке згадує совєтська преса.

„ЩАСЛИВІ" ДІТИ.

„Нашим дітям уже завойовано щасливе життя!" — горлають комуністичні ґазети. Такі потішаючі дітей слова! А ось кілька цифр, що зясовують реальний малюнок цього „щастя". В СССР тепер нараховується коло 60 міліонів дітей. Річ очевидна, що їх треба насамперед годувати й одягати, й то добре, бож вони „найщасливіші в світі".

Щедрий большевицький уряд уплянував виготовити для дітей у цьому році... 60 міл. пар панчіх — рівно по одній парі на рік для дитини. Носіть, мовляв, здорові, до схочу... Та цей блідодійний плян довелося знизити до 56 міл., а дасться в дійсності виробити не більше як 30 міл. пар панчіх. Отже половина усеї скількости дітей буде ходити босою, й то в буквальному розумінні, бо подібно мається справа й із черевиками.

З трикотажних дитячих виробів уплянувано 6 міл. пар, зменшено цей плян вже до 5 міл., а будуть вироблені не більше як 4 міліони. Таким чином білизну матиме приблизно кожна **пятнадцята дитина;** решта, особливо зогляду на свою дитячу безжурність, може покищо задовольнитися тим, у чому мати родила...

Ось так живуть „щасливі" большевицькі діти! Ну мріялося про це колись дітям у нужденних „буржуазних" країнах?...

МАВ 56 ЖІНОК.

Совєтська влада засудила бувшого шефа Чеки в Ґулі, Арєчова, за многоженство на 10 літ примусових робіт. Впродовж пятьох літ він звінчався з 56 жінками. За той час став батьком 105 дітей. Можливе тільки в большевицькому раю.

ОПЕРАЦІЯ СЕРЦЯ.

Московський хірурґ Блаґовещенський перевів удачну операцію серця, пробитого наскрізь ножем. Зшивання серця тревало 15 мінут. Опісля переведено трансфузію крови і хорий прочуняв та приходить до здоровля.

СМЕРТЬ У ТРЯСОВИНІ.

Селянка Марія Войцеховська із Забелча, повін Новий Санч, вибралася на беріґ Дунайця, щоб назбирати ріща. Вертаючись до дому, мусіла перейти луку, яку заляла була повінь. Коли знайшлася серед луки, нагло запалася в трясовину по шию й утонула.

МАДЯРСЬКІ ІСТОРИЧНІ ПАМЯТКИ.

Після признання Совєтів Мадярщиною союза мадярських патріотів старається, щоб московський уряд позволив перевезти до краю ріжні історичні памятки, що збереглися в російських музеях з подій у 1848 р. Між іншим хотять Мадяри відобрати 52 полкові прапори, які забрали російські війська, та образ, що представляє капітуляцію мадярської твердині. Образ намалював один російський старшина, що належав до окупаційної армії.

СПОСІБ НА ТАРКАНИ.

До біольоґічного інституту з Берліні, лябораторії проф. Ґазе, приїхали з Балкану 40 зразків великого павука, якого звуть по латині „біла смерть". Цей павук годується тільки тарканами і коли дістає інший харч, умирає з голоду. Затетам, де живе цей павук, таркани втікають негайно. „Білу смерть" привезли на те, щоб очистити домівки, де живуть звірята, потрібні для наукових експериментів — морські свинки, коти, пси і щурі: ці звірята терплять від тарканів. Досвіди показали, що тарканоїдні павуки виконують теж преґарну службу у приватних домах.

САМОХОДИ, ОПАЛЮВАНІ ДЕРЕВНИМ ВУГЛЯМ.

До Відня повернулась самоходова прогулька в Альпи, в якій взяли теж участь самоходи, опалювані деревним вуглям. Прогулька вихала перед 14 днями з Інсбрука і через Альберґ їздила до Швайцарії, потім до північної Італії, а звідсіль через Медіолян вернулася до Австрії. Виявилося, що опалювані деревним вуглям самоходи поборюють також само легко трудноці терену в горах, що й самоходи бензинові.

БОРОТЬБА ЗА ЧАР-ЗІЛЛЯ.

Перед трибуналом присяглих суддів у Коломиї розпочалася розправа проти Дмитра Остапчука і Петра Досинчука з Ключова Малого за грабунок, щойого допустилися на Палаґні Кузьменко з Печеніжина серед незвичайних обставин. Палаґна залюбилася в однім постерунковім, але без взаємности. Тому пішла до Параски Назарук у Ключові, щоби дала їй зілля „любимене", яким хотіла здобути любов поліцая. Довідалися про це Остапчук і Досинчук і коли Палаґна вертається в ночі додому, напали на неї по дорозі, побили й забрали притім їй 10 зл., які вона дістала від Назарукової за продану козу. Повідомлена поліція арештувала обох напасників, яких поставлено перед суд. На розправі Остапчук боронився тим, що хотів тільки відобрати Палаґні чар-зілля, щоби вона не вийшла замуж за поліцая, а Досинчук тільки грозив їй револьвером, щоб не опиралася.

ВЕЛИЧЕЗНІ ЗЛОВЖИВАННЯ В СОВЄТАХ.

Як повідомляють з Москви, в централі совєтських кооператив викрито великі грошеві зловживання. Арештовано багато осіб, що одержали нелеґально з державного банку кредити в сумі півтретя міліона рублів.

УКРАЇНСЬКІ СПРАВИ ПЕРЕД АНГЛІЙСЬКИМ ПАРЛЯМЕНТОМ

ЛОНДОН. — Українське Бюро в Лондоні подає широке звідомлення про інтерпеляції в англійським парляменті в справі голоду на совєтській Україні і положення Українців у Польщі.

Дня 12 листопада сер Вилієм Дейвисон поставив до міністра справ закордонних запит, чи в Лізі Націй обговорено перед приняттям до Ліґи Совєтів справу допомоги голодуючим і справу релігійної свободи. Одержавши відповідь, сер Дейвисон висказав своє здивування, що тих справ не порушено, зазначуючи, що американський уряд, як визнав Совєти, поставив ті справи на першому місці. Міністер Іден тільки запевнив, що Совєти, як вносили прохання про приняття до Ліґи Націй, зобовязалися виконати всі вимоги, які падуть на членів Ліґи.

Дня 14 листопада посол Рис Дж. Дейвис заінтерпелював міністра справ закордонних у справі заяви польського міністра Бека, що польський уряд не бажає підчинитись дальший контролі Ліґи Націй у меншостевих справах. Міністер Саймон відповів, що Польща мусить меншостеві зобовязання виконати, бо на підставі тих зобовязань признано їй теперішні границі, а договір цей підписала не тільки Польща, але й інші держави. Потім посол Дейвис запитав міністра, чи він знає, що польський сойм змінив конституцію, і тепер сенаторами можуть стати тільки особи, наділені ордером незалежності, а це значить, що Українці будуть навіть позбавлені можности брати участь у голосуванню на сенаторів. Міністер відповів, що закон цей ще не перейшов у польськім сенаті.

ПОСТИШЕВ ЖУРИТЬСЯ УКРАЇНІЗАЦІЄЮ.

КИЇВ. — Московський заступник на Україні, Постишев, перевівши чистку та усунувши тисячі партійців, підозрілих в українськім шовінізмі, заговорив тепер про „українізацію України". Підкреслив, що українізація в останніх часах дуже ослабла, що в деяких вищих школах цілком покидають українську мову як викладову. Постишев каже, що це українські націоналісти „стараються спинити українізацію".

ПОЗБАВИЛИ ХЛІБА 42 УКРАЇНСЬКИХ УЧИТЕЛІВ.

ЧЕРНІВЦІ (Буковина). — З днем 1 січня 1935 р. будуть звільнені з учительських посад 42 українські вчителі за те, що вони „не здали іспиту" з румунської мови. Ті вчителі це старі педаґоґи, що здебільша посивіли при вчителюванню. Всі вони можуть виказатися свідоцтвами з румунської мови з добрим успіхом. Але це не помагає. На їх місце прийдуть ті, що куплять посади за хабарі.

ЖАНДАРМИ ЗАБРАЛИ УКРАЇНСЬКИЙ ПРАПОР.

УЖГОРОД (Закарпаття). — „Українське Слово" подає в кореспонденції з села Тереблі, що там чеський жандарм казав селянинови зняти український синьо-жовтий прапор, який той селянин виставив на своїй хаті поруч з прапором чеським як державним з нагоди свята свободи. Жандарм забрав синьо-жовтий прапор з собою. Це діється в часі, коли вже появились і урядові оголошення, що синьо-жовтий прапор є краєвим прапором Закарпаття. Був він ним там від соток літ.

Є РІЖНІ КНИЖКИ, ТІЛЬКИ НЕМА УКРАЇНСЬКИХ.

УЖГОРОД. — В столиці Закарпаття, в Ужгороді, в міській бібліотеці є повно книжок мадярських, російських, чеських і інших, а тільки нема українських. У 1932 р. начислено всього 51 титулів українських книжок.

ПОЛЬСЬКЕ МИНУЛЕ — ДЛЯ ПОЛЯКІВ НАЙСТРАШНІШЕ.

ВАРШАВА. — Офіціяльна „Ґазета Польска" з 11 листопада пише з нагоди польської державности між іншим таке:

„За що йшли боротися в 1918 році ті, що боротися тоді пішли? Ті, що йшли боротися, не йшли змагатися тільки за якусь власну, так чи інакше подуману владу й уряди, за свого жандарма, чи власний сойм, власні залізниці й власні податки. Вони бажали чогось більше. Якби даровано їм без ран і крови давню Польщу зперед першого розбору, заплакалиб гіркими сльозами розпуки. Не проти трох, але проти чотирох окупантів зачалася війна. Четвертим, найгрізнішим, що найглибше сягав кіґтями влади, найбільш деспотичним — було польське минуле. Не тільки 130 літ неволі, але й 150 попередніх літ розкладу. Інша Польща, що н її здобуття вирушав сірий жовнірський люд: то мала бути Польща, заселена іншим чоловіком, чесним і сильним, простим і мужнім, загідним і твердим". Та, на жаль, каже польська ґазета, такої Польщі з такими людьми нема.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holiday at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ВІД ГОЛОВИ РИБИ ЧУТИ

Цілий цей місяць будуть у відділах Українського Народного Союза відбуватися річні збори, на котрих будуть вибирати урядників відділів. Здається на перший погляд ока, що справа не така важна, щоби на неї звертати аж спеціяльну увагу редакційною статею. Таж відділи У. Н. Союза існують звичайно вже багато років і члени добре знають, що їм на таких річних зборах робити. Всеж таки самі події життя показують, що справа все ще вимагає свідомої уваги, бо без неї вибори не приносять ніякої поправи в організації, а часто й навіть погіршення.

Власне останні роки організації, роки від початку депресії, показують якнайкраще значіння й вагу добрих відділових урядників для цілої організації. Ці роки зазначилися в історії нашої організації, як вони зазначилися в життю інших подібних організацій, відпаданням обезпечених членів та дітей. Коли такі річи діються й по інших організаціях, то здавалося би декому, що нема тут над чим більше думати. Та коли приглянутися ближче справі, побачимо, що в одних відділах членів відпадає більше, а в інших менше, а в деяких стан членів удержується на давньому рівні. Коли приглянутися справі ще ближче, коли розслідити в котрих відділах членів відступає багато, а в котрих мало або зовсім ні, то побачимо, що в тих відділах, котрих уряди дбають за стан членів, члени не відпадають або відпадають дуже мало; а в відділах, де урядники спустили руки та здали цілу справу на судьбу, там членів відступає багато.

В органі нашої організації вже були кілька разів дописи про те, який великий вплив мають урядники відділу. Найкращі доспіхи виказує такий відділ, у котрім відділовий уряд усе держить справу нових членів перед очима членів, дискутуючи справу на кождих зборах відділу, заохочуючи членів до задержування членства, до організування нових, до записування всіх своїх дітей. Ці дописи живими фактами показують членам, що теперішня кріза це часто тільки пусте оправдання перед неробством.

Приступаючи до вибору нового уряду в відділі, члени, які дбають за себе й свою родину, подбають за організацію, себто за те, щоби на наступний рік вибрати таких урядників, які дають запоруку, що вони подбають за організацію, за її зріст. Коли відділ таких урядників уже має, він добре зробить, коли їх задержить. Коли він має уряд недбалий, то відділ добре зробить, як вибере кращих урядників, які будуть дбати за організацію краще, як дбав старий уряд.

О. Сновида.

ПЕРЕРОДЖЕННЯ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ АРИСТОКРАТІЇ

На шильді СССР видніє „всім, всім!", що є цей „союз" **пролетарська** соціялістична держава, в якій правлячою аристократією є **робітнича кляса**. Але, хоч такий шильд, то дійсність зовсім інша! Такі неспостережені зміни знає історія. В Англії напр. хоч імперією правлять титуловані „дюки" й „ерли", то в дійсности це вже не стара аристократія; це **нова** верства, яку поволі втягали в ряди панующої аристократії, надаючи їй титули й відзнаки; верства, що рекрутується з **середньої** кляси, або навіть **робітничої**, як лорд Сновден або Пасфільд (бувший Сідней Вебб).

Щось подібного наступає в Советах. Все частіше стрічаємося там з іменем диктатора замість імени партії, а диктатора того адорується мов царя; все частіше замість „пролетарської вітчини" говориться просто про „вітчину" про „рідний край", все частіше замість пролетаріяту говориться про „советських людей", як про опору сталінського трону. Що зайшло в структурі правлячої верхівки в СССР?

Передовсім робітнича верства зникла з передової сцени революції. Революція стала річчю абстрактною; не боротьбою за підвищення життєвої стопи мас, а „ідеалом", за який пролетаріят, навіть позбавлений буржуазії, має довгі літа боротися в холоді і в голоді. Отже пролетаріят знову спустився в низини, де потіє і працює. А на верхах? На верхах опинилися нові організатори праці, організатори пятилітки, війська, партії, повітряної фльоти і колхозів. Хто ж це були? Це була передусім молодь, пролетарська або міщанська, яка в характері „ударників" і начальників „політотделів" здійсняла диктатуру **над** робітничою клясою. Ця молодь, відірвана від своєї кляси, відірвана від пролетаріяту (наскільки з нього виходила), перетворилася поволі в **упривілейовану бюрократію**, з власними інтересами, з власною політикою, яка часто йшла в розріз з інтересами пролетарської верстви. Це не були вже колхозники масовики; це були „руководітелі"; не „робітники від варстату", а надзирачі і директори, всякого роду адміністратори, чиновники советської держави, які для цеї держави жили і служили, а не для пролетаріяту, і які з цеї держави тягнули користи, за які платити мав пролетаріят. Так витворилася нова советська правляча аристократія, яка купує авта, ходить на полювання (люксус в СССР!), набуває люксусові товари в склепах „Торгсіну", учащає до нововідкритих першорядних ресторанів, з яких женуть геть правдивих пролетарів; верства, яка цілим укладом свого нового життя і новим правним кодексом, що стоїть на її охороні, **почувається чимсь іншим і вищим від сірої маси робітництва.** Це та верства, яка, судячи з советських газет, може позволити собі на 200-рублеві убрання, шовкові джемпери, кольонську воду, ровери, самовари, радіо і т. п. Рекрутується ця нова верства спритних урядовців, інжинірів, маклерів, бригадирів, ударників, і т. д. очевидно зі старших і партійців.

От власне до цеї аристократії апелює тепер советська держава при виборах до Советів, які мають відбутися цими днями. Бо не бідаки і голота стали тепер опорою ладу соціялістичного, а саме ця нова аристократія, яка має змінити советський лад — на біді й нужді міліонової маси робітництва. Давніше саботажистами советського ладу були: буржуї, царські інжиніри, офіцири і т. д. Тепер саботажистами є бідні селяни, робітники, які ані руш не можуть погодитися з новим ладом...

В СССР повстала непомітно нова аристократія, нова буржуазія з товаришем Сталіном, Радеком і т. д. на чолі, яка, порівнуючи, як на СССР, добре їсть і добре пє, і для якої відроблюють панщину міліони голодного селянства і пролетаріяту. Свідомість цього переображення вже пролазить у голови советських діячів. Тому то й стараються вони для нового стану річей витворити і нову ідеольогію. Тому й говорять замість про пролетарське „отечество" просто про „отечество"; замість про пролетаріят — про „советських людей", і замість про партію — про нового „батюшку-царя", „першого російського дворянина", шефа новоутвореного російського дворянства: Сталіна.

В Росії і на Україні назріває час для нової революції, до скинення нового дворянства, яке засвоїло собі імпертинентність старого, але ніяких його позитивних прикмет, і нічого не робить для піднесення країни, лиш усе для її руїни.

Колиб оті, що вийшли з рядів робітничої кляси, щоб стати організаторами промислу і держави, колиб вони утримували контакт зі своєю верствою; іншими словами: колиб советський режим був збудований на широкій самодіяльности і самоуправі робітничих верств, то ті нові організатори життя не булиб відірвалися від своєї кляси, а та кляса мала би вплив на них, і тоді щойно можна булоб говорити про пролетарський режим у СССР. Але в країні селянства і терору над пролетаріятом, де цей пролетаріят разом з селянством уважається за безсловесну худобу, там нова верхівка, хоч вийшла з маси пролетарської, моментально тратить з нею контакт і стає знаряддям терористичної держави. Так сталося і в СССР. І тому дні цього режиму почислені: тут на місце зогнилої кляси не прийшла нова, здоровіша, а прийшов замість одного царату другий.

Д-р С. Баран.

В 75-ТІ РОКОВИНИ УРОДИН Д-РА КОСТЯ ЛЕВИЦЬКОГО

Не багато є людей в історії поодиноких народів, на яких житті і діяльности можнаб наглядно слідкувати за відродженням і розвитком цілого народу. Етап нашого національного відродження та дотеперішній розвій перейшли ми відносно ще не зовсім давно і недалекі ще часи, які відійшли від нас ті, що клали основи під наше сучасне життя. Між живучими нашого національного храму є той, що не лишень, що бачив самі фундаменти і був одним з робітників, але і був дійсним творцем-архітектором, що вивів будівлю з фасадою аж до самих її верхів.

Є ним **д-р Кость Левицький**, довголітній заслужений керманич нашої національної політики, учений, адвокат, редактор популярних тижневиків і наукових видавництв, освітній, рідношкільний та економічний діяч, — що в неділю, 18. листопада ц. р. скінчив 75 літ свого життя. Уроженець Нижнева в Товмаччині (18. XI. 1859), з цією околицею та з недалеким Станиславовом, де ходив до гімназії, звязує свої перші національні кроки і спроби праці. Попович з роду, не цурається зовсім тих, що живуть під стріхою, і вже як гімназист та опісля як студент університету ширить там українське національне самопізнання.

До Львова на правничий виділ д-р Кость Левицький приходить осіню 1877. Були це часи ширшого національного розбудження серед української університетської молоді, що стала усувати москвофільську мертвеччину. Перед вели Іван Франко, Мих. Павлик, Іван Белей, Антін Горбачевський, Ілля Кокорудз та на кілька літ молодші Кость Левицький і Евген Олесницький та ще дехто. Близько них стояв і трохи старший Володимир Барвінський.

Переломовим був рік 1880. Тоті засновано „Діло" під ред. Вол. Барвінського, а на кілька місяців скорше (1879) популярний двотижневик „Батьківщину" під ред. Юл. Романчука. Була це українська суто політична преса, що невдовзі зробила справжній переворот у поглядах нашого галицького громадянства. Дала вона почин під реальну політичну організацію народніх мас і підготовила ґрунт під ширшу освітньо-культурну працю, як неменше і під нашу сучасну господарську організацію.

Не німим свідком, але найбільш активним учасником-робітником, а внедовзі й ініціятором і керманичем національної праці у майже всіх її ділянках був — Кость Левицький. Брав участь при творенні початків нашої кооперації („Нар. Торговля" 1883), опісля першого українського політичного товариства — „Народньої Ради" і при організації українського міщанства в „Зорі". Як кільканацять-літній член Головного Виділу „Просвіти", положив немалі заслуги для її розвою як організатор і популяризатор.

І наукова праця не була чужою д-рові К. Левицькому. Цінна студія про „Правду Руську", численні статті в „Правничім Часописі", якої був редактором, і в інших наукових видавництвах та періодиках до нинішнього „Життя і Права" включно, опрацювання і видання німецько-українського Словника та дрібніші наукові причинки — найкращим цього доказом є і почесть дійсного члена „Наук. Т-ва ім. Шевченка" у Львові.

Не чужою йому була і праця на рідно-шкільній ділянці як ще перед війною, так і тепер до останніх літ. Його голосу і поради рідно-шкільні установи і зібрання слухали завжди з найбільшою увагою і з ними рахувалися.

Ще більше помітна приявність д-ра Костя Левицького на сторінках історії нашого господарського відродження і організації: „Дністер", „Центробанк", „Зем. Банк Гіпот.", „Ревіз. Союз Укр. Кооператив" та багато-багато інших наших економічних установ і організацій завдячують йому своє повстання, а деякі і кермування від самого початку до нині.

У своїй праці не поминув д-р К. Левицький і дуже невдячної ділянки — політики. До неї увійшов рівно перед 50 роками і кілька десятків літ за часів Австрії був її фактичним, а дальше і формальним керманичем, зокрема як створено Укр. Нац. Дем. Партію (1899) з її верхівкою Народнім Комітетом. Став послом до віденського парляменту (1907) і галицького сойму (1908) і невдовзі обняв керму нашої політики в обох тих установах. З вибухом світової війни він дав почин до створення „Головної Укр. Укр. Ради", опісля у Відні „Загальної Укр. Ради", на чолі котрої станув і формально.

Був він і при Великому Здвизі в листопаді 1918 р. і обняв керму першого українського уряду на теренах Східньої Галичини та положив великі заслуги у законодатній праці Укр. Нац. Ради.

Як багато інших — перейшов і д-р К. Левицький політичну еміграцію з її всіми відемними впливами. Вернувся з неї перед 10 роками, але без зневіри в оконечний успіх нашої Великої Справи. Не одержав вже керуючого місця у нашій політиці і взагалі від безпосередно активної праці у ній усунувся. Свої майже невичерпані і неспожиті сили віддав він тепер у першу чергу економічній праці й організації, як підставі наших дальших майбутніх досягнень. Не забув теж і про освітньо-культурну та рідно-шкільну ділянку і тут був приміром для неодного з молодших, як треба і належить працювати послідовно, успішно і безкорисно.

Як сеніор української палєстри не забув д-р К. Левицький і про свою станову організацію, що до її розбудови причинився чимало як теперішній голова „Союзу Українських Адвокатів" і редактор „Життя і Права" та як найкращий живий приклад для численного молодшого покоління,

На жаль, не витворили ми безвідкличних авторитетів у сьогоднішньому лихолітті. А всеж і у ньому найзамітнішою у нас постатю є таки 75-літній Кость Левицький, який не має рівного між живучими для сучасного відродження українського народу і його Великого Здвигу — особливо тут у нинішній Батьківщині.

І наше свідоме громадянство, що з великою пошаною гляділо завжди на дра К. Левицького, в його 75-літні роковини уродин бажає йому одного, щоб у здоровлю та бодрости духа дожив хвилини бачити на власні очі здійснення того, що їх бачили перед 16 літами, а що так скоро минуло! —(„Діло").

— Ганю, нинішні тісточка недобре спечені.

— То можливе, прошу пані. Я слухала припису з радія, та була в радіо перешкода, то може пропустили деякі подробиці з того припису.

В. Будзиновський.

З МОНАСТИРЯ.

6)

Пішов до стола, з шуфляди виймив письмо, привезене першим Андрієм і будьтоби лист Осипа, також будьтоби привезений купецькою почтою, і порівнав з листом, привезеним нинішнім Андрієм. Письмо обох перших листів не було таке вироблене, як письмо останнього листа.

— Зараз видко, що в сих перших листах якийсь шибеник наслідував письмо твого батька.

— З ваших дотеперішніх натяків я доміркуюся, що у вас був якийсь обманець і сказав, що то він Андрій Муганівський. Може від вас видурив які гроші?

— Гроші? — заревів Барицький, що аж жахнувся і відскочив. — Доньку видурив! Як би ти був лиш два дни приїхав пізніше, Гальшка вже була би його жінкою.

Прошу сказати мені, як до того прийшло, що той хтось міг вас так одурити?

— Та як прийшло! Так як ось нині ти, прийшов до мене якийсь молодий шляхтич. Так як ти сказав мені, що він Андрій Лис Муганівський. Так як ти передав мені листа підписаного Осипом Муганівським. В сім листі стояло те, що й у привезенім тобою, тільки коротше, кількома словами. Автор листа писав, що висилає до мене сина, щоби мав нагоду полюбити Гальшку і щоби Гальшка мала нагоду ним вповнити своє серце.

— Тепер я вже вгадую, хто він. Коло Яворинки стоїть сотня козаків. У тій сотні був вродливий козак Павло Савич, син шляхоцького підданого, що втік був на Запороже, добився козацьким промислом і сина дав до школи. З того Савича козаки сміялися, що він ходить замотиличений якоюсь безнадійною любовю. Коли я приїхав до родини, той Савич причепився до мене. Я радо приставав з ним і все брав з собою на полювання, бо то інтеліґентний і розумний козак. Розмовляючи зі мною, випитував від мене рідні наші родинні тайни. Одної днини не прийшов до мене, хоч я його попросив на полювання. Пізніше я вчув, що вже пару днів, як він щез і ніхто не знав, куди він повіявся.

— З того, що ти розказуєш, виходило би, що той козак Савич і перший Андрій у мене, то одна особа.

— Хіба, що так. Знаючи всі наші родинні тайни, знав, якого листа написати, будьтоби від мого батька, і що вам брехати. Чи не міг би я його побачити? Зараз показалось би, чи мій здогад правдивий.

— Тепер нема його дома, бо поїхав, як майже що днини, до Устя. Та незабаром вернеться. Мушу обставити гайдуками ввесь двір, щоби не втік, як здемаскуємо його. Покищо, треба усвідомити жінку і Гальшку.

Барицький повів гостя до гостинної світлиці, де випадково вже була Гальшка. Дівчина хотіла вийти, та батько вхопив її за руку і задержав, кажучи:

— Не втікай, бо прийшли дуже цікаві вісти.

Задзвонив на службу і приказав запросити паню. Барицька прийшла і сіла на канапі здивована, що її муж не представляє їй гостя, ні сам гість не каже, хто він. Обіймивши доньку за стан і пригорнувши її до себе, спитав:

— Чи ти скажеш нам рівно при сім свідкови, хто твій суджений, і з ким після завтра звінчаєть тебе?

— А чому би не мала сказати. Сеж не тайна. Мою суджениим є син вашого приятеля Осипа Лиса Муганівського, Андрій Лис Муганівський.

— І ти вийдеш за того Андрія Лиса Муганівського з колишньої нашої Яворинки?

— За нікого іншого, лиш за нього! — відповіла дівчина рішучо.

— Сей Андрій Лис Муганівський стоїть перед тобою. Як ти сказала, так буде. Після завтра ваше вінчання.

— Се не може бути! — крикнула дівчина.—Се якийсь обманець. Нехай втікає звідси, поки час. Як наїде Андрій і вчує ту безличну брехню, то зарубає його.

— Вислухай дитино з кінця, — промовив батько лагідно.

— Аж коли вислухаєш, сама вирішиш, що з одним чи з другим Андрієм Лисом Муганівським зробити.

Барицький став розказувати. Перебивала час до часу тільки Барицька, коли дещо було для неї неясне, або й неімовірне. Дівчина сиділа німа. Нагадала собі, що сам Андрій натякав на таке, що вона, вийшовши за нього, може буде мати мужа без маєтку. З його балачки виходило, що після вінчання може вирине ще якась інша для неї немила несподіванка. Слухаючи того,що батько каже, вона погадала собі:

— Не виключене, що він лиш підшився під імя і батьківство Осипа Муганівського. Та се лиш тому, бо залюблений гадав, що будьтоби синови приятеля мого батька легше буде здобути мое серце. Мабуть отсе буде ся прикра правда, про котру він хотів сказати мені аж після вінчання. Він може справді не Муганівський. Та се пусте. Або я мушу стати Муганівською? Він таки якось пишеться.

— Отож він Муганівським ніколи не був і не є, — повторяв батько. — А знаєш ти, хто він, і що він? То не Андрій, а Павло; не Муганівський, а Савич. Він не дідич села, а козак в реєстровій службі.

— Може й так, — погадала Гальшка. — І в козаки попадають гідні люди. І князь Дмитро Вишневецький був козаком.

— Мало того, що він козак, — тягнув далі Барицький. — Той фальшивий Андрій Лис Муганівський, той козак Павло Савич, цілком не шляхтич. Він вродився під стріхою шляхоцького підданого хлопа Івана Савича!

Сего для Гальшки вже було забагато. Вона крикнула:

— Се неправда! Неправда, неправда!

Не сумніваючися, що батькови наговорив таке молодий гість, вона звернулася до нього з криком:

— Такою брехнею не зломите мене!

(Далі буде).

ПРО СПРАВИ У. Н. СОЮЗА.

БРУКЛИН, Н. Й.

Обєднане товариство.

Заходами кількох свідоміших громадян, по довших переговорах та вичерпуючих дискусіях, прийшло в нас вкінці до злуки двох відділів, 22 і 203 Українського Народного Союза. Здавалосяб, що така подія, як злука двох місцевих товариств, не має такого великого значіння, щоб про неї аж треба було подавати до ширшого відома. Та воно так не є.

У нас вкорінена така загумінковість, що нераз два товариства, в одній місцевости, і з тими самими цілями й членами однакових політичних поглядів, відносяться одні до одних з резервою, якщо не ворожо. І тому дуже часто загально громадська справа на цім терпить. Вже самий факт, що ми зрозуміли, що „в єдності сила", є відрадним явищем, що в будуччині принесе нам великі користи.

Злука дає нам перше всього більші користи матеріяльні в одним сильнім обєднанім товаристві, ніж ми її маємо в слабшім товаристві.

Наше обєднане товариство ім. Богдана Хмельницького, 155 відд. У. Н. Союза, нараховує понад 170 членів старших і молоді, та має понад $6,000 загального майна. За 50 центів місячної вкладки, вразі недуги, товариство виплачує $7.50 тижневої допомоги, а на випадок смерти $200 на похоронні кошти по члені, а $100 по його жінці.

Крім цього товариство буде опікуватися своїми членами та їх родинами у всяких потребах.

Крім повище згаданих добродійств, які дотикають кожного члена особисто, ми будемо мати змогу брати активнішу участь в громадській роботі; будемо могти працювати інтензивніше над придбанням власної домівки, а що найважніше, зможемо вже тепер взятися пляново до переведення організації молоді.

Ми не можемо і не сміємо допустити до цього — тепер, коли ми вже обєднались і створили силу, щоб молодь наша була надалі без власного відділу У. Н. Союза в Бруклині!

Ми мусимо її призвичаювати до своєї рідної організації, до любови всього, що наше рідне й гарне. І дати їм зрозуміти, що це для них держимо оте **батьками надбане** добро! Ми мусимо їх підготовити перебрати у свої руки провід у громаді й товариствах. Якщо нам удасться це виконати, тоді ми, старші, сміло будемо могти спочити та сказати собі з вдоволенням, що наш труд не пішов на марне.

А тепер слово до тих громадян, котрі ще не стоять в У. Н. Союзі, ані в товаристві ім. Богдана Хмельницького. Кожному відомо, що У. Н. Союз це найбільша, найбогатша та найсолідніша наша народня організація поза межами України.

Крім обезпеки, яку дає нам наш Батько Союз на випадок недуги, каліцтва чи смерти, він став ще й нашим учителем. Він учить нас бути культурними людьми, учить нас навіть нашої літературної мови; учить нас шанувати й любити нашу прибрану вітчину, понад усе учить нас любити нашу рідну Україну.

Че можна не любити Батька Союза? Якжеж не горнутись під його провід-опіку, разом з жінками і діточками? **Цеж гордість бути членом У. Н. Союза** та носити на грудях його відзнаку!

А чи це не честь бути членом тов. ім. Богдана Хмельницького? Я не переборщу, коли скажу, що наше товариство гуртує в собі найсвідоміших громадян міста Бруклина. Наше товариство найкраще опікується своїми членами в їх наглій потребі і за розмірно низьку вкладку дає таку допомогу, як ніяке інше товариство в нашій околиці. Тому вступайте громадно в члени нашого товариства й У. Н. Союза і користайте з тих всіх добродійств, які У. Н. Союз і наше товариство дають своїм членам та їх родинам.

Приходіть масово на збори тов. ім. Богдана Хмельницького, які відбудуться в суботу, 8. грудня, під ч. 186 Bedford Ave., в домівці У. Д. Клюбу. Вписуйте себе, своїх жінок і діток своїх, та ставайте у свідомі ряди своєї рідної української організації.

Юліян Павчак,
предс. тов. ім. Богдана Хмельницького в Брукліні.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА".

М. Степанчук.

ДІТИ-КВІТИ ВЕСНИ

Гарні квіти, як розцвітаються,
Кращі діти, як усміхаються.
Квіточки цвітуть та до соненька,
Дітоньки ростуть в неньки й батенька.
Квітки барвами нас вчаровують,
Своїм запахом насолоджують;
Діти мовою з усточок малих
Веселять життя нам в трудах важких.
Голосочком їх люба пісенька
Ллється в душу нам, в наші серденька.

* * *

Гарні квітоньки в сонця ясности,
Кращі дітоньки в весні-юности.
Як весна мине, минуть радощі,
Десь подінеться квіток пахощі.
Десь подінеться щастя ярости,
Діток усміх той, повний радости.
Десь подінеться з очей блеск, краса
І приближиться сум турбот життя.

* * *

Ох, цвітіть, квітки, доки весна в вас!
Смійтесь, дітоньки, поки юний час!
Смійтесь, радуйте нас, батьків своїх;
Стільки щастя в нас: молодий ваш сміх.
Стільки раю ми з вами маємо,
Як маленьких вас пригортаємо.
Бо весна іде і минається,
Старість сірая надсувається;
Пронесеться ваш голосок ніжний,
Лиш останеться відгомін давний:
Ваша пісенька все дзвенітиме,
Любий образ ваш все ясні́тиме.
Бо цей образ ваш краси Божої:
Діточок-квіток весни гожої.

Льогіка.

В пашпортовому уряді:
— Скільки вам літ?
— Маю вісімдесять девять літ.
— Ви дуже добре тримаєтесь! Чи ви жонаті?
— Ні.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

БОФАЛО, Н. Й.

Листопадове Свято.

Українська громада в Бофало, Н. Й., відсвяткувала дня 18 листопада 1934 р. світлу памятку відродження української державности на землях Західньої України.

Свято почалося в українській православній церкві в 6. годині вечором панахидою за поляглих героїв при могилі з хрестом, при якій стояли в параді, по військовому, українські січові стрільці.

Панахиду за погибших героїв українських визвольних змагань відправив о. Йосиф Боднар, що виголосив теж проповідь про героїзм і патріотизм. При панахиді співав церковний хор, яким проводить Стефанія Боднар, дочка місцевого пароха. Потім відбувся в парохіяльній салі святочний концерт. Вступне слово виголосив бувший січовий стрілець, Іван Вербовський, наочний свідок подій Першого Листопада 1918 р. Бесідник говорив про геройські подвиги українських армій.

Хор „Бандурист", під управою о. Боднара, відспівав гарно десять пісень стрілецького й іншого патріотичного змісту.

Також шкільні діти відспівали гарно шість пісень. За пісні публика нагородила виконавців гучними оплесками. Деклямували: п. Іван Вербовський, пані Ем. Линська. і школярі: А. Юзьвак і П. Макогон. Дует „Де згода в родині" гарно відспівали А. Дульнявка й Іван Яблонський. Кілька пісень на скрипці добре відограв С. Боднар. Сольо: „Ой у полі могила" відспівала з чуттям панна Вікторія Ленська; а „Гей Січ іде" і „Злетів кіс на покіс" відспівав дванацять-літній Володимир Боднар дуже гарно, за що дістав найбільше оплесків.

Святочну промову виголосив о. Йосиф Боднар. Говорив про це, що є політика. Бесідник підкреслив, що нашим завданням є плекати в своїх душах українську традицію і геройство, обєднувати всіх Українців в один дух, в одну могучу силу діючої нації, гуртуватися під одним прапором і перенятися конечністю боротьби за визволення української держави. При кінці концерту попросив о. Боднар присутніх, щоби зложили бодай малими датками лепту на інвалідів.

Переведено збірку, з якої прийшло $7.00, котру відослано до краю через Обєднання.

За комітет:
Іван Вербовський.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Помер у шпиталю Белвю **Юліян Чоп**, довголітній діяльний член 215 відділу У. Н. Союза в Ню Йорку, щирий український громадянин і патріот. Похорон відбувся в суботу, дня 1-го грудня ц. р. (Повідомлення прийшло почтою запізно й не можна було проголосити на час візвання членів прибути на похорон. — Ред.)

Уряд 215 від. У. Н. Союза.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА.

О. Д. В. У.

Дальші збори організаційні, получені з відчитами для загалу, КРАЄВОГО ДЕЛЕГАНА О.У.Н.

ОМЕЛЯНА ГРИБІВСЬКОГО

відбудуться в такому порядку:

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО	ЧЕТВЕР — 6-го ГРУДНЯ
ДІТРОЙТ, МІШ.	СУБОТА — 8-го ГРУДНЯ
ГЕМТРЕМК, МІШ.	НЕДІЛЯ — 9-го ГРУДНЯ

На ці дні проситься місцеві відділи О.Д.В.У. підготовити в себе також відчити для ширшого загалу. 282

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА О.Д.В.У.

Европейська артистка
ІНА БЕНІТА
яка виступає в головній ролі в говорящій фільмі „Марійка", яка тепер висвітлюється в Кемію Театрі.

КАРПАТСЬКА ПОВІСТЬ В КЕМІО ТЕАТРІ.

Великі Карпатські гори додають цій фільмі краси і природного вигляду. Ця зворушлива повість, повна любови і забобонів, висвітлюється тепер у Кемію Театрі, 42-га вул. і Бродвей, Ню Йорк.

Фільма „Марійка" є дуже гарна й тужлива народня дряма з життя людей, що знаходять своє щастя далеко від великих міст, живуть спокійно, вдоволяються звичайним сільським життям при оброблюванню своєї ріллі і пасенням овець. Але любов, цей вічний клопіт, знайшла свій шлях навіть і до тих спокійних околиць Карпатських гір, які є захоплені забобонами. Ті забобони мало що не знищили життя молодої дівчини, гарної, як ті відомі гори зі своєї гарної природи.

Гарна европейська артистка, Іна Беніта, грає головну ролю Марійки.

Управа вистаралась англійські написи на фільмі для тих, що не розуміють мови карпатських верховинців.

БОЛЬШЕВИКИ ВЖЕ ХОЧУТЬ БУТИ БУРЖУЯМИ

ЛІКВІДАЦІЯ КОМУНІЗМУ В СССР.

Найновіші вістки з СССР — чи вони ворожі для большевиків, чи прихильні, або невтральні — в одному однозгідні: Совети є тепер у стадії **зовнішньої „европеїзації"**. Вказівки високих комуністичних властей до горожан, передовсім до правлячої верстви, звучать: „виглядати пристойно, культурно! Так виглядати, як лицює, як усюди виглядають цивілізовані люди. Чистий білий ковнірець і виголене гладко лице вважають майже „службовим одягом" совєтських і партійних службовців. Большевицька преса називає чисті, білі рукавички поліцаїв на вулицях Москви здобутком, який таксамо заслугує, щоб про нього звідомляти, як про здобутки з царини промислу хліборобства. „Культурному фронтови" від якогось часу присвячують багато уваги. Справа плекання рук і нігтів стала дуже актуальною.

Воно може подобати на жарт, та т. зв. „генеральна лінія" комуністичної партії в СССР подає сьогодні справді докладні й подрібні приписи про вигляд і „добрі манїри" партійців. Видали спеціяльні вказівки, на основі яких комуністам у СССР, а передовсім державним службовцям якнайстрогіше заборонено... цямкати та їсти ножем! Московський дописувач „Соціялістіческого Вестніка" (органу російської соціял-демократії за кордоном) пише, що це просто зворушливе слідкувати, як совєтські горожани радіють „ліквідацією простакуватости". „Правда" та „Ізвєстія" містять малощо не що дня довжезні статті, в яких описують „новий порядок" по ріжних установах. Мягкі перські килими, вигідні фотелі відграють у тих описах дуже важну ролю. Большевицькі газети з очевидним вдоволенням поміщують нотатку, що один народній комісар не приняв „дуже визначного партійного службовця" з Сибіру, тому, що він на авдієнцію прийшов неголений. У деяких провінціяльних часописах можна подибати несміливе ствердження, що те, що сьогодні стараються перевести на основі вказівок і надзвичайних розпорядків „у дійсности є самозрозуміле". Колиж „Комсомольська Правда" твердить, що „добрі манїри", „добрий тон" це лише „природній наслідок пролетарського самопошанівку" та виходить із внутрішньої потреби пролетаріяту, то можна би спитатися: навіщож тоді всяких спеціяльних вказівок у справі „ліквідації простакуватости".

Майже всі поважні звістки з СССР погоджуються ще зовсім в одній справі: **СССР останніми часами став країною незвичайної, майже цинічної нерівности.** „Жінка одного робітника — пише московський дописувач „Соціялістіческого Вестніка"— вже знову лише з найбільшим трудом може купити для дітей літру молока, або кілька яєць, коли тимчасом жінка старшини червоної армії, високого партійного службовця або й жінка „спеца" може позволити собі на дичину, лососину, кавяр, вино й овочі. „Пануюча кляса" жиє казочним життям.

В СССР твориться „нова каста", нова „правляча кляса", що складається з „високої військової аристократії", з „технократів" і „борократів". Ця правляча кляса визначує тепер усю внутрішню та заграничну політику Совєтів, а саме з точки погляду її власних „клясових інтересів". „Комуністична диктатура" залежна тепер зовсім від домагань цієї нової касти. Правлячі круги ще не зовсім здають собі справу з того, що так комунізм сам ліквідується. Всеж твориться „суспільна основа" для оконечної ліквідації марксистської та взагалі „революційної" психольогії, а з нею і відповідної фразеольогії. Нові пани хочуть „добре жити", а заразом „добре виглядати", поводитися „пристойно" та „культурно", так як „усюди" роблять це „цивілізовані" люди!

—o—

БОЛЬШЕВИКИ РОЗПИСАЛИ КУХАРСЬКИЙ КОНКУРС.

У Москві проголосили конкурс найліпшого варення. Цей конкурс, як і отворення танкових льокалів, косметичних сальонів і т. п. буржуазійних уладжень — говорить про велику переміну понять большевицької Росії.

Конкурс вимагає від учасників, щоб у рекордово короткому часі приладили якнайбільше страв **найделікатнішого смаку.** Конкурс розписали при піддержці большевицької влади, яка урухомила великий реклямово-пропагандовий апарат.

—o—

БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ СОЛОМОН.

У квітні 1934 року одержала московська „Правда" лист якогось подорожного, який жалівся на відносини в залізничому буфеті на стації Пільна шляху Москва-Казань. Там страшний бруд, рахунок не все видають у порядку.

Лист відослали залізничому комітетови шляху Москва-Казан, щоби розслідив справу. Щойно тепер редакція одержала відповідь комітету з такою мудрою постановою: „Слідство виявило, що зажалення було зовсім оправдане. Тому стаційний буфет замкнули".

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА. ПИШІТЬ ПО НАЙНОВІШИЙ ЦІННИК КНИЖОК.

PRESS REPORTS ON UKRAINE AND UKRAINIANS.

INDEPENDENCE DAY IS MARKED.

Carteret Ukrainians at Special Services Followed By Concert.

CARTERET, Nov. 26.—Ukrainian Independence day was observed yesterday in twofold manner by the Ukrainians of Carteret. Memorial services for the Ukrainian soldiers fallen in the war for Ukrainian independence were held at 12 o'clock noon at St. Demetrius Ukrainian church with the Rev. Father John Hundiak, pastor of the church, and the Rev. Father Peter Zuravetsky of New York City officiating. Nine CMT men in uniforms stood as honorary guards at the improvised tomb, bedecked in the Ukrainian colors and flowers, as a symbol of the graves of the Ukrainian soldiers. A sermon based on the psalm was preached by the pastor.

A concert was held at the German Lutheran hall at 5 o'clock. The church choir and the children's choir directed by W. Kaskiw sang with Miss Anna Proskura at the piano. Recitals were given by the children, Alice Proskura, Mary Markovitz, Anna Wasylyk. Introductory address was given by Rev. John Hundiak. Emil Revyuk, editor of „Svoboda," Ukrainian daily of Jersey City was a principal speaker, giving an outline of history of the Ukrainian independent state proclaimed sixteen years ago at Lemberg, East Galicia and of a valiant struggle for its maintainance. Rev. Father Zuravetsky, a former soldier in the Ukrainian army, also spoke relating some of his war experiencse and asking for support of the Ukrainian disabled veterans.

(Pert Amboy Evening News,
Monday, November 26, 1934)

ДУБ

В степу одиноко на вольнім просторі
Дуб велитень виріс могучий.
Ласкаво глядить він на сонце й на зо- [рі,
А з глумом на хмари і тучі.

Як хмара часами ввесь степ облягає,
Бють громи і буря шаліє,
Дуб гилями тихо і мирно гойдає,
Неначе щось згадує, мріє.

Як буря минеться і сонце засяє
Й промінням ввесь степ обцілує,
Дуб вгору, здається, до нього всмі- [хаєсь
І з леготом шепче, воркує.

П. Т.

Субльокатор: — Фортепян, що стоїть у моїй кімнаті, є замкнений!

Господиня: Так, та ви з тим мусите звернутися до свого сусіда. Він винаймив тамту кімнату разом з ключем від того фортепяну!

— Заки одружимося, Ірко, хотів би я тобі признатися, що в ночі майже нічого не бачу.

— Чи я маю це так розуміти, що ти не потрафиш знайти в ночі дороги додому?

Перед і після шлюбу.

Наречений: — Ах, кохання це наче сон чудовий!

Давно жонатий: — Ну, то подружє мусимо вважати будильником!

У трамваю.

— Чи можу пані відступити моє місце?

— Дякую, я волю стояти.

— Може бути, та я волів би, щоби ви, пані, сиділи на моєму місці, ніж стояли на моїх ногах..

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВИ.

ТОЛІДО, О.

На інвалідів.

Братство св. о. Николая, відділ 167 У. Н. Союза, жертвувало на інвалідів $18.50, пересилаючи ті гроші через Обеднання.

М. Корнова, секр.

ШІКАҐО, ІЛЛ.

Повенянам.

Українське Молодече Жіноче Товариство улаштувало 6 жовтня баль і половину доходу з цього балю, в сумі $10, переслало через Обеднання, признаючучи ті гроші на потерпівших від повені в Галичині.

Стефанія Кохановська,
голова комітету.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

З життя українських жінок.

Члениці товариства Українсько-Американських Горожанок, відділ 40-вий Союзу Українок в Америці, все й при кождій нагоді стараються прислужитись українській справі.

Дня 14-го жовтня б. р. в день уродин пані Марії Потучко на забаві в домі ювилятки були й американські гості, але це не було перешкодою для сповнення народнього обовязку.

Багато таких забав відбувається кождого дня, але ця забава заслугує на прихильну згадку тому, що пані М. Потучко, роджена тут в Америці, дочка Григорія й Еви Пісечко, а проте не пропала в тім „Вавилоні чужих народів", як пропали для нашого народу діти неодних наших еміґрантів, а горнеться до свого народу і старається при кождій нагоді прислужитись українській справі.

Пані М. Потучко, хоч молода жінка, а горнеться до старших українських жінок еміґранток і працює в раз з ними на українській народній ниві й зовсім не захоплюється теперішнім „модерним життям", яким захоплюється велика частина американської молоді. Вона вписалася до товариства Українсько-Американських Горожанок і була в тім товаристві вибрана скарбничкою й працює щиро для добра й розвитку згаданого товариства.

Тож за її щиру працю для повище згаданого товариства кілька члениць з того товариства зложились і купили для неї гарний дарунок і вручили їй у день її уродин враз з квітами і щирими желаннями.

Пані Потучко була дуже зворушена такою несподіванкою і дякувала всім із сльозами в очах та просила зібраних гостей, щоб зложили хоч маленьку жертву на жіночу пресу в старім краю, на „Жіночу Долю".

Жертви зложили: пані Марія Потучко $1.50; по $1 пані: А. Сивуляк, А. Рибакова, М. Носевич, М. Пісечко; панове: Ф. Геш, Ф. Клімашевський, М. Мельник; по 50 цнт. пані: І. Лесів, А. Рій, Ю. Пісечко; 15 ц. дрібними. Разом $10.15, які вислано.

Дня 18-го жовтня б. р. відбулась забава в карти в пані А. Рудакевич, члениці товариства Украпсько-Американських Горожанок. На тій забаві пані А. Рудакевич, як щира українська патріотка, що не жалує ніколи труду й гроша в народніх справах, попросила зібраних, щоб зложили на „Жіночу Долю". Сказала, що українські жінки в Америці повинні підтримувати це видавництво матеріяльно, бо „Жіноча Доля" майже виключно призначена для наших українських селянок у старім краю, між яких несе пробудження і національне освідомлення.

Жертви зложили по $1: А. Рудакевич, Е. Слободян, В. Рутецька; по 50 ц.: Ю. Джмелик, М. Потучко, Р. Кісь, А. Дубас, Е. Рій, А. Сивуляк, М. Носевич, О. Штогрин. Дрібними $1.25. Разом $8.75, які теж вислано.

Всі гроші вислано до краю через Обеднання.

От гарний примір до наслідування. Ану, жінки, возьмімся до роботи. І тим даймо доказ, що й нам добро українського народу лежить на серці не менше як чоловікам. Де лише зійдемось, при кождій нагоді стараймося прислужитись українській справі й класти цеголки під велику українську будівлю — свою власну державу.

Анастасія Рибакова.

БОРЛІНҐТОН, ВТ.

Гром. Володимир Голота переслав до Обеднання $2 на інвалідів.

ШІКАҐО, ІЛЛ.

На інвалідів.

Дня 10. листопада на забаві з приводу срібного ювилею подружого життя гром. Вольховецьких на зазив гром. М. Ризи приявні гості жертвували на інвалідів $12.31 і ті гроші переслано через Обеднання. Зложили: по $1: М. Павлович, пані М. Павлович, М. Єнджейовський, В. Шемердяк, М. Риза, І. Сцімборський, Н. Вольховецький і пані Н. Вольховецька; по 50 ц.: пані Найдебавр, В. Галущак і І. Бандур; по 25 ц.: пані К. Камінська, І. Зенко, а Г. Макольондра 15 ц. Дрібними датками зібрано $2.16, що разом дало суму $12.31.

М. Риза.

THE SPORT WHIRL

NEWARK, N. J.
LAUREL GARDEN,

Whenever a Dusek is billed to appear on a wrestling program, fans may look forward of witnessing a real "hot" match and that will hold true when Emil Dusek, third oldest member of the clan of grappling stars, will try his luck with Sandor Szabo, Hungarian champion, in the main event at the Laurel Garden, Newark, on Tuesday night. This match is carded for two out of three falls, within the time limit of 90 minutes.

Emil just returned from a western tour and is now waging a bitter campaign in the east in order to have his name listed among the select class of grapplers. His tour proved a big success and he has high hopes of doing even better in the east against tougher opponents. In Szabo, Emil is not only meeting an opponent who is well versed on pinning shoulders, but one who is also well schooled on off color methods, which he plans to employ in this scrap, should Emil decide to go haywire. Szabo is ::poison" to the Dusek family and nothing would suit him better than to send Emil to the hospital to even the score with Rudy who holds a slight edge over him in the win column. The foreigner is anxious to get back at Rudy and is leaving no stone unturn to beat the younger Dusek. Should he win from Emil, Sandor will insist on a return bout with Rudy and if he is'nt successful in getting the oldest member of the family in the ring in a return bout, the he will demand that the promoters secure Ernie who is said to possess more dirty tactics than all the Duseks put together.

Радіо.

— Звертаю вам увагу на нинішню радієву передачу автомобільних перегонів.

— Я не буду слухати. Коли я на перегони не дивлюся власними очима, то таксамо, як колиб я слухав оповідання про обід, замісць, щоб мав їсти його!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

НЕЗАГНУЗДАНИЙ ТАРЗАН.

(131)

Коли жовнір, що привів Патріцію від палати майже до самого летничого поля, упав жертвою кулі, її першою думкою було лишитись йому помагати. Але куля зробила свою роботу й Патриції не лишилося нічого іншого, як закрити йому повіки.

Нарешті вона якось пробилася до поля. На небі показався одинокий малиновий літак. Патриція махнула йому червоним шаликом, але він не звертав на неї уваги. Нагло він закружляв.

Як Патриція дивилася на літак, мотор його нагло перестав працювати. Літак осідав нижче й нижче, нарешті, діткнувся землі й задержався. Відозвався голос. Вона не могла зрозуміти, щоб це було можливе: вона пізнала Роджера Сесила.

Хвильку пізніше вона була в його обіймах. „Богу дякувати, що я тебе знайшов", говорив він. Патриція плакала зі щастя, як вона виходила на літак. Певно її клопоти тепер уже скінчились. Але нещастя мало її переслідувати навіть у повітрю.